

CURTEA SUPREMĂ DE JUSTIȚIE

DECIZIE

01 aprilie 2015

mun. Chișinău

Colegiul penal în următoarea componență:

Președinte – Gordilă Nicolae,

Judecători –Covalenco Elena, Diaconu Iurie,

examinînd admisibilitatea în principiu a recursurilor ordinare declarate de avocatul, Ciuru Igor, în numele inculpatului Ionescu Ion și avocatul, Ciocanu Aliona, în numele inculpatului, Sîrbu Dionisie, prin care se solicită casarea deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Bălți din 03 decembrie 2014 și a sentinței Judecătoriei Edineț din 28 mai 2014, în cauza penală privindu-i pe

Ionescu Ion Alexandr, născut la 02 februarie 1975, originar din s. Țîghira r-nul Ungheni, domiciliat s. Chirileni, r-nul Ungheni și

Sîrbu Dionisie Veaceslav, născut la 07 decembrie 1991, originar și domiciliat s. Cenușa, r-ul Florești

Termenul de examinare a cauzei:

1. *prima instanță:* 17.02.2014-28.05.2014
2. *instanța de apel:* 01.07.2014-03.12.2014
3. *instanța de recurs:* 27.02.2015 - 01.04.2015

A C O N S T A T A T :

1. Prin sentința Judecătoriei Edineț din 28 mai 2014, Ionescu Ion Alexandr și Sîrbu Dionisie Veaceslav, au fost condamnați în baza art. 145 alin. (2) lit. i), j) Cod penal, la 15 ani închisoare, fiecare, cu executare în penitenciar de tip închis.

2. Potrivit sentinței, s-a constatat că la 21 noiembrie 2013, în jurul orelor 15.00-16.00, Ionescu I. împreună cu Sîrbu D., fiind ambii în stare de ebrietate alcoolică și aflîndu-se pe cîmpul din extravilanul s. Gordineștii-Noi, r-nul Edineț, urmărind scopul de a se răzbuna pe Mîndru Lilian, din cauza unui conflict iscat în vara anului 2013, intenționat i-au aplicat ultimului multiple lovituri cu pumnii și picioarele peste tot corpul, apoi după ce l-au doborât la pămînt, cu o deosebită cruzime i-au aplicat multiple lovituri cu picioarele la cap, cutia toracică - organe de importanță vitală, pînă ce victima nu mai dădea semne viață. Apoi, Sîrbu D., a luat în spate victima și a dus-o în căsuța paznicului de pe teritoriul SRL "Ciocănel-AGRO", situat în apropierea s. Gordineștii-Noi, r-nul Edineț, unde a și fost ulterior depistat cadavrul lui Mîndru L. Conform raportului de expertiză medico-legală nr. 217 din 22 noiembrie 2013, decesul lui Mîndru L. a survenit la data de 21 noiembrie 2013, în rezultatul vătămarilor

corporale grave, periculoase pentru viață și care se află în legătură cauzală directă cu decesul părții vătămate.

Pe baza stării de fapt expuse mai sus, confirmată de probele administrate, prima instanță a calificat *de drept* fapta inculpaților, Ionescu I. și Sîrbu D., în baza art. 145 alin. (2) lit. i), j) Cod penal și anume – *omorul intenționat, săvârșit de două persoane, cu deosebită cruzime*.

3. Împotriva sentinței au declarat apeluri:

3.1 Inculpatul, Ionescu I., prin care a solicitat casarea acesteia, deoarece nu este de acord cu sentința adoptată de către prima instanță.

3.2 Inculpatul, Sîrbu D., prin care a solicitat casarea acesteia, cu pronunțarea unei hotărâri de achitare în privința sa.

În motivarea apelului declarat a invocat că, nu a săvârșit omorul lui Mîndru L., deoarece nu a avut motive să-l omoare, ci doar i-a aplicat vreo două lovituri. De asemenea, menționează că instanța de judecată nu a luat în considerație circumstanțele cauzei. Martorul, Ostaf Liliana, a chemat organele de drept abia peste 6 ore, considerînd că anume ea ar fi putut săvârși omorul părții vătămate.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Bălți din 03 decembrie 2014, au fost respinse ca nefondate apelurile declarate de către inculpați, fiind menținută sentința.

5. În motivarea soluției adoptate, instanța de apel a reținut că la judecarea cauzei respective s-a dat eficiență prevederilor art. 93-101, 26-27 Cod de procedură penală, prima instanță a cercetat cauza multiaspectual, a dat aprecieri probelor prezentate prin prisma pertinentei, concludenței, coroborării lor, în baza probelor acumulate just a constatat starea de fapt și de drept în speță și corect a ajuns la concluzia privind vinovăția inculpaților în comiterea infracțiunii - *omorul intenționat, săvârșit de două persoane, cu deosebită cruzime*.

Instanța de apel a menționat că, deși inculpații și-au negat vina în săvârșirea infracțiunii imputate, aceasta se confirmă prin declarațiile date în cadrul primei instanțe și anume ale succesului părții vătămate, Bodrug N., martorilor Ostaf L., Niculaevici L., Mamaliga A., Chițovan V., medicului-legist, Vreimea S., precum și materialele dosarului: procesul-verbal de cercetare la fața locului din 21.11.2013 (v. 1, f.d. 6-8) și planșele fotografice (v. 1, f.d. 9-26); procesul-verbal de cercetare la fața locului din 21.11.2013 cu planșele foto (v. 1, f.d. 29-31); rezultatul aparatului Drager Alcotest 8510 RO, din care reiese că la data de 22.11.2013 ora 01.30, concentrația vaporilor de alcool în aerul expirat la Sîrbu D., a fost de 0.45 mg/l (v. 1, f.d. 40); rezultatul aparatului Drager Alcotest 8510 RO, din care reiese că la ta 22.11.2013, ora 01.25, concentrația vaporilor de alcool în aerul expirat la Ionescu I. era de 0.42 mg/l (v. 1, f.d. 41); procesul-verbal de cercetare la fața locului din 22.11.2013, cu planșa fotografică (v. 1, f.d. 62-63); raportul de expertiză medico-legală nr. 217 din 22.11.2013 (v. 1, f.d. 80-81); raportul de expertiză medico-legală nr. 915 din 22.11.2013, (v. 1, f.d. 82); raportul de expertiză medico-legală nr. 916 din 22.11.2013 (v. 1, f.d. 83); raportul de expertiză medico-legală nr. 917 din 22.11.2013, (v. 1, f.d. 84); raportul de expertiză medico-legală nr. 918 din 22.11.2013 (v. 1, f.d. 85); procesul-verbal de verificare a

declarațiilor martorului, Ostaf L., la locul infracțiunii din 22.11.2013 (v. 1, f.d. 86-91); procesul-verbal de verificare a declarațiilor martorului, Cebaniuc A., la locul infracțiunii din 22.11.2013 (v. 1, f.d. 92-97); procesul-verbal de verificare a declarațiilor martorului, Niculaevici L., la locul infracțiunii din 22.11.2013 (v. 1, f.d. 98-99); procesul-verbal de verificare a declarațiilor martorului, Mămăliga A., la locul infracțiunii din 22.11.2013 (v. 1, f.d. 100-102); procesul-verbal de verificare a declarațiilor bănuitului, Sîrbu D., la locul infracțiunii din 23.11.2013 (v. 1, f.d. 119-120); procesul-verbal de verificare a declarațiilor bănuitului, Ionescu I., la locul infracțiunii din 23.11.2013 (v. 1, f.d. 122-123); raportul de constatare medico-legală nr. 2090 din 22.11.2013 (v. 1, f.d. 147); raportul de constatare medico-legală nr. 2089 din 22.11.2013 (v. 1, f.d. 148); actul nr. 12a-2014 de expertiză psihiatrico-legală efectuată în privința lui Ionescu I. (v. 1, f.d. 203-204); actul nr. 13a-2014 de expertiză psihiatrico-legală efectuată în privința lui Sîrbu D. (v. 1, f.d. 205-206).

A fost considerată neîntemeiată solicitarea părții apărării privind achitarea lui Sîrbu D., din motiv că fapta nu a fost comisă de inculpat. Instanța de apel a conchis din declarațiile martorilor că, inculpatul Ionescu I., văzînd că nu se isprăvește cu partea vătămată, l-a chemat în ajutor pe Sîrbu D. Ulterior, apropiindu-se de cei doi, Sîrbu D. a început să-i aplice lovituri cu picioarele la cap și corp lui Mîndru L., l-a doborât la pămînt, după care ambii inculpați i-au aplicat părții vătămate lovituri cu picioarele la cap și la corp. Astfel, declarațiile martorilor confirmă, că ambii inculpați i-au aplicat lovituri părții vătămate, în urma cărora acesta a decedat. Iar modul în care au acționat inculpații, aplicînd părții vătămate lovituri cu picioarele în regiunile vitale ale corpului, precum și multitudinea loviturilor indică la intenția unică a inculpaților de a omorî partea vătămată, fapt confirmat și prin raportul de expertiză medico-legală nr. 217 din 22.11.2013, din care reiese că decesul lui Mîndru L. a survenit la data de 21.11.2013, în rezultatul șocului traumatic, care s-a dezvoltat în urma traumatismului asociat craniu-cerebral și toracal închis.

În viziunea instanței de apel, multitudinea leziunilor corporale depistate la partea vătămată infirmă declarațiile inculpaților, precum că victima nu putea să moară de la loviturile aplicate de ei. Declarațiile martorilor confirmă, că anume inculpații au aplicat lovituri părții vătămate.

De asemenea, instanța de apel a respins argumentele recurenților, precum că Ostaf L., putea săvîrși omorul părții vătămate. Versiunea dată se combate prin declarațiile medicului-legist Vrenea S. (v.2, f.d. 90), potrivit cărora decesul părții vătămate a survenit îndată după primirea vătămărilor corporale, în urma cărora s-a dezvoltat șocul traumatic. Mai mult, faptul cum a acționat, Ostaf L., în timpul comiterii infracțiunii de către inculpați exclude versiunea acestora, că ea l-ar fi omorît. Aceasta încerca să-i despartă pe Ionescu I. și Mîndru L., ulterior apărînd partea vătămată de loviturile aplicate de către inculpați, ca rezultat a primit și multiple lovituri. Acțiunile lui Ostaf L., exclude intenția de a omorî partea vătămată, în caz contrar aceasta putea să manifeste indiferență și nu avea să intervină în conflict, în cele din urmă rugîndu-i pe inculpați să-l ducă pe Mîndru L., în casa în care locuia.

Argumentele inculpaților, precum că Ostaf L. nu a anunțat îndată poliția despre cele întâmplate și că aceasta l-a omorât pe Mîndru L., sunt contrare declarațiilor martorilor Cebaniuc A., Niculaevici L., Mămăliga A., precum și tuturor circumstanțelor cauzei, fiind o metodă a inculpaților de a se apăra și de a se eschiva de la răspundere.

Totodată, instanța de apel a menționat că, vinovăția inculpaților se confirmă și prin procesele-verbale de verificare a declarațiilor la fața locului a bănușilor, care au confirmat că împreună l-au maltrat pe Mîndru L. pînă ce ultimul își pierduse cunoștința. Probele enumerate supra combat afirmațiile inculpaților precum că nu doar ei l-au bătut pe pătimit.

Instanța de apel a statuat că la stabilirea pedepsei, prima instanță a ținut cont de prevederile art. 61, 75 Cod penal și just a conchis că corectarea și reeducarea inculpaților este posibilă, stabilindu-le pedeapsă cu închisoare, ce va contribui la asigurarea scopului pedepsei penale.

6. Hotărârile judecătorești adoptate în prezenta cauză sînt atacate cu recursuri ordinare de către:

6.1 Avocatul, Ciuru Igor, în numele inculpatului, Ionescu I., în temeiul art. 427 alin. (1) pct. 6) și 12) Cod de procedură penală, prin care solicită casarea acestora, cu pronunțarea unei noi hotărîri prin care acțiunile lui Ionescu I., să fie calificate conform art. 151 alin. (4) Cod penal.

În motivarea recursului invocă că:

- instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel și anume că inculpatul Ionescu I., nu a primit răspuns de ce acțiunile sale nu au fost încadrate în baza art. 151 alin. (4) Cod penal, în lipsa indicării motivului infracțiunii imputate conform art. 145 Cod penal;

- instanțele de judecată greșit au calificat fapta săvîrșită de inculpatul, Ionescu I., deoarece din circumstanțele cauzei este evident că ultimul nu a avut nici un motiv de a omorî partea vătămată și fapta urma a fi calificată în baza art. 151 alin. (4) Cod penal.

6.2 Avocatul, Ciocanu Aliona, în temeiul art. 427 alin. (1) pct. 6), 8) și 12) Cod de procedură penală, prin care solicită casarea parțială a acestora în partea condamnării lui Sîrbu D., cu pronunțarea în această parte a unei noi hotărîri prin care să fie dispusă achitarea lui Sîrbu D., pe fapta de omor intenționat prevăzută de art. 145 alin. (2) lit. i), j) Cod penal.

În motivarea recursului invocă că:

- atît prima instanță, cît și instanța de apel incorect au stabilit circumstanțele de fapt și de drept, încadrînd acțiunile inculpatului, Sîrbu D., în baza art. 145 alin. (2) lit. i), j) Cod penal;

- concluziile instanțelor judecătorești cu privire la vinovăția lui Sîrbu D., în săvîrșirea infracțiunii imputate, nu se bazează pe probe ce ar dovedi cu certitudine că fapta a fost săvîrșită cu intenție și mai cu seamă cu deosebită cruzime, iar ansamblul de probe cercetate de prima instanță și instanța de apel nu confirmă învinuirea înaintată inculpatului, Sîrbu D. Declarațiile martorilor, Ostaf L. și Cebaniuc A., urmează a fi apreciate critic, deoarece poartă o apreciere negativ personalizată față de Sîrbu D., care nu făcea companii și petreceri cu aceștia. La fel și declarațiile martorilor Niculaevici L.

și Mămăligă A., care sunt concubini, poartă o tentă negativă și de supărare față de Sîrbu D., care a avut anterior niște altercații cu Mămăligă A. Din declarațiile succesorului părții vătămate, Bodrug N., nu se confirmă vina lui Sîrbu D., în cele imputate, deoarece aceasta a declarat că nu cunoaște circumstanțele săvârșirii crimei;

- instanța de apel greșit a menținut încadrarea juridică a faptei lui Sîrbu D. Acesta nu a avut intenția de a-l omorî pe Mîndru L., deoarece nu îl cunoștea pe ultimul și nu avea nici un motiv de a-l omorî, el a venit doar să-i despartă pe Ionescu I. și Mîndru L., care se băteau, ferindu-l pe ultimul de pe Ionescu I. și aplicîndu-i cîteva lovituri neînsemnate pentru a-l liniști;

- lipsa intenției lui Sîrbu D., de a comite omorul lui Mîndru L., se demonstrează și prin faptul de a-l transporta în casă pe ultimul pentru a-i fi acordat ajutor;

- nici la urmărirea penală și nici în instanța de judecată nu a fost stabilit cine a aplicat loviturile decisive, care au cauzat moartea lui Mîndru L. Nu a fost stabilit cu certitudine momentul survenirii morții, precum și că a survenit moartea părții vătămate în rezultatul acțiunilor lui Sîrbu D.;

- în actele de învinuire nu a fost specificat prin ce anume s-a manifestat agravanta infracțiunii - deosebita cruzime, în acțiunile lui Sîrbu D. Astfel, instanțele de judecată, l-au condamnat pe Sîrbu D., în urma unor incertitudini și dubii.

7. În conformitate cu prevederile art. 431 alin. (1) pct. 11) Cod de procedură penală, procurorul a depus referință privind opinia sa asupra recursului declarat de către avocatul, Ciocanu Aliona, în numele inculpatului, Sîrbu D., solicitînd respingerea acestuia ca inadmisibil, deoarece din textul recursului rezultă că recurentul îl motivează prin dezacordul cu modalitatea de apreciere a probelor și nu conține indici a unor erori de drept, iar motivele de reapreciere a probelor nu se conțin în temeiurile prevăzute în art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală.

8. Examinînd admisibilitatea în principiu a recursurilor declarate, în raport cu materialele cauzei, Colegiul penal concluzionează inadmisibilitatea acestora, ca fiind vădit neîntemeiate din următoarele considerente.

Potrivit dispoziției art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, instanța de recurs examinînd admisibilitatea în principiu a recursului declarat împotriva hotărîrii instanței de apel, fără citarea părților, este în drept să decidă inadmisibilitatea acestuia în cazul în care constată că argumentele invocate în recurs sînt vădit neîntemeiate.

Conform prevederilor art. 424 alin. (2) Cod de procedură penală, instanța de recurs examinează cauza numai în limitele temeiurilor prevăzute expres de art. 427 Cod de procedură penală, care în mod obligatoriu trebuie să fie invocate de recurent.

8.1 Cu referire la recursul declarat de către avocatul, Ciuru Igor, în numele inculpatului, Ionescu I.

Autorul își întemeiază recursul său în baza art. 427 alin. (1) pct. 6), 12) Cod de procedură penală, care prevede că hotărîrile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel, *în cazul în care instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel; precum și faptei săvârșite i s-a dat o încadrare juridică greșită.*

În argumentarea temeiului pentru recurs prevăzut la pct. 6) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală, recurentul a indicat că, instanța de apel în motivarea hotărârii sale a invocat argumentele inculpatului Sîrbu D. și nu s-a expus referitor la argumentul privind recalificarea acțiunilor sale de la art. 145 alin. (2) Cod penal, la cele ale art. 151 alin. (4) Cod penal.

Analizînd textul deciziei atacate, Colegiul constată că, temeiul invocat de către recurent, prevăzut la pct. 6) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală nu și-a găsit confirmarea la examinarea recursului declarat, dat fiind faptul că, instanța de apel la examinarea cauzei a respectat prevederile art. 414 alin. (1), (5), 417 alin. (8) Cod de procedură penală, și în hotărîrea adoptată s-a pronunțat asupra tuturor motivelor pe care se întemeiază soluția adoptată. Din textul deciziei recurate se constată că instanța de apel, a cercetat toate probele prezentate și le-a apreciat din punct de vedere al pertinentei, concludenței și utilității acestora și care în ansamblul lor, au confirmat corectitudinea condamnării inculpatului, Ionescu I., pentru săvîrșirea infracțiunii imputate.

Criticile recurentului, referitor la faptul precum că instanța de apel în hotărîrea sa, s-a expus doar la argumentele inculpatului, Sîrbu D., sînt neîntemeiate, deoarece din cuprinsul acestei hotărîri, Colegiul constată că, doar un singur paragraf din partea motivantă a hotărîrii se referă mai mult la unul din argumentele inculpatului, Sîrbu D. (f.d. 200 v. 2), în rest toate argumentele invocate de către instanța de apel în susținerea soluției adoptate se raportează la ambii inculpați.

În ce privește pretextul apărătorului, Ciuru I., precum că, instanța de apel nu s-a expus la argumentul reîncadrării acțiunilor inculpatului, Ionescu I., de la art. 145 alin. (2) lit. i), j) Cod penal, la prevederile art. 151 alin. (4) Cod penal, Colegiul penal, îl consideră nefondat. Acest argument nu a fost invocat exhaustiv în apelul declarat de către inculpatul, Ionescu I., iar potrivit procesului-verbal al ședinței de judecată în instanța de apel (f.d. 176, 188 v. 2) inculpatul, Ionescu I., și-a exprimat doar dezacordul cu încadrarea juridică a acțiunilor sale, solicitînd reîncadrarea acțiunilor sale la altă normă, fără a o specifica concret, iar apărătorul său a solicitat reîncadrarea acțiunilor lui de la art. 145 alin. (2) lit. i), j) Cod penal, la art. 151 Cod penal, fără a specifica la care aliniat al acestei norme solicită reîncadrarea faptei clientului său și fără a oferi argumente și probe verosimile în acest sens. Însă, indiferent de acest fapt, în viziunea Colegiului, instanța de apel motivîndu-și soluția adoptată în modul expus în textul deciziei și anume făcînd analiza cumulului de probe administrat și respingînd motivat argumentele apelanților a accentuat că, acțiunile inculpaților pe deplin se încadrează în prevederile art. 145 alin. (2) lit. i), j) Cod penal. Astfel, în consecință se prezumă excluderea reîncadrării acțiunilor inculpatului, Ionescu I., la alte componente ale infracțiunilor prevăzute în Partea Specială a Codului penal.

La capitolul temeiului pentru recurs invocat de apărător și prevăzut la pct. 12) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală, instanța de recurs menționează că, este necesar să se țină cont de fapta săvîrșită, cum a fost stabilită aceasta de către instanțele de fond, precum și să se stabilească, dacă această faptă a fost încadrată în norma penală corectă, corespunzătoare faptei constatate, și numai în cazul cînd fapta a fost încadrată

în baza unei alte norme penale, este posibil de conchis că aceasta a fost încadrată juridic greșit.

În prezenta speță, inculpații au fost învinuiți de către organul de urmărire penală și condamnați pentru săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 145 alin. (2) lit. i), j) Cod penal. Din conținutul deciziei instanței de apel, concluzia privind vinovăția inculpaților în comiterea faptei imputate, rezultă din totalitatea probelor administrate la caz și reproduse la pct. 5 al prezentei decizii, care au fost nemijlocit verificate suplimentar în ședințele de judecată în condițiile art. 100 alin. (4) Cod de procedură penală și, totodată au fost just apreciate prin prisma art. 101 Cod de procedură penală.

Recurentul, în susținerea temeiului pentru recurs prevăzut la pct. 12) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală, invocă că inculpatul, Ionescu I., nu a avut nici un motiv de a omorî partea vătămată și respectiv acțiunile sale urmează a fi calificată în baza art. 151 alin. (4) Cod penal.

Așadar, Colegiul penal menționează că, potrivit doctrinei penale, la delimitarea infracțiunii prevăzute de art. 151 alin. (4) Cod penal de omorul intenționat, trebuie luate în calcul toate circumstanțele cazului cum ar fi –caracterul mijloacelor aplicate, localizarea vătămarilor, numărul loviturilor aplicate etc.

Prin urmare, luând în considerație declarațiile martorilor Ostaf L., Niculaevici L., Mamaliga A., rezultă că inculpații l-au bătut pe Mîndru L., cu pumnii și picioarele la cap și corp, bătaia a durat în jur de 20 minute, pînă ce ultimul și-a pierdut cunoștința. Totodată, martorul Mamaliga A., a specificat că la momentul cînd a venit să verifice dacă victima e moartă, acesta avea și un ochi scos. De asemenea, potrivit raportului de expertiză medico-legală nr. 217 din 23.11.2013 (f.d. 80-81 v.1), decesul victimei a survenit la 21.11.2013, adică în ziua comiterii crimei, în rezultatul șocului traumatic, care s-a dezvoltat în urma traumatismului asociat cranio-cerebral și toracal închis, manifestat prin hemoragie subarahnoidiană, hemarogii în țesuturile moi pericraniene, fractura coastelor 3,4,5,6,7,8,9,10 pe dreapta cu deplasarea fragmentelor, contuzia plămînilor ș.a., adică în zonele unde a fost indicat de către martori că a fost lovită victima. Totodată, din declarațiile medicului-legist, Vreimea S., rezultă că decesul victimei a survenit imediat și intervenția medicală nu putea să-l ajute (f.d. 90 v. 2).

Potrivit considerentelor teoretice, este semnificativ că moartea victimei, supuse unei cruzimi deosebite, survine de cele mai multe ori în urma unui șoc traumatic și hemoragic, fapt ce a fost constatat și în prezenta speță.

Deci, luând în considerație circumstanțele cauzei, conținutul probelor supra menționate și celorlalte probe specificate în textul hotărîrilor judecătorești atacate, analizate prin prisma coroborării lor, Colegiul consideră juste concluziile instanțelor judecătorești inferioare, privind încadrarea acțiunilor inculpatului, Ionescu I., în baza art. 145 alin. (2) lit. i), j) Cod penal.

Respectiv, temeiul pentru recurs - *faptei săvârșite i s-a dat o încadrare juridică greșită*, în prezenta cauză supusă examinării în privința inculpatului, Ionescu I., nu și-a găsit confirmarea.

8.2 Cu referire la recursul declarat de către avocatul, Ciocanu Aliona, în numele inculpatului, Sîrbu D.

Acest recurs, autorul, îl întemeiază în baza art. 427 alin. (1) pct. 6), 8), 12) Cod de procedură penală, invocând că hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel, *în cazul în care instanța a admis o eroare gravă de fapt, care a afectat soluția instanței; nu au fost întrunite elementele infracțiunii; precum și faptei săvârșite i s-a dat o încadrare juridică greșită.*

Din textul recursului declarat, Colegiul reține că, la baza acestuia sînt invocate argumente privind aprecierea critică a probelor administrate la caz și anume a declarațiilor martorilor Ostaf L., Cebaniuc A., Niculaevici L. și Mămăligă A., care urmau a fi verificate în complex cu celelalte probe, ceea ce a dus la admiterea unei erorii grave de fapt și pronunțarea unei hotărîri greșite de condamnare în privința inculpatului, Sîrbu D., fapt ce în opinia apărătorului este incident temeiului pentru recurs prevăzut la pct. 6) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală.

La acest capitol, instanța de recurs menționează că, *eroarea gravă de fapt* trebuie înțeleasă în sensul atribuit de legislator în art. 6 pct. 11¹) Cod de procedură penală, și anume stabilirea eronată a faptelor, în existența sau inexistența lor, prin neluarea în considerare a probelor care le confirmau sau prin denaturarea conținutului acestora. Eroarea gravă de fapt nu reprezintă o apreciere greșită a probelor.

Subsidiar, Colegiul precizează că, eroarea gravă de fapt trebuie să rezulte din situația dosarului, privită ca o stare de fapt.

Pentru a constitui caz de casare, eroarea de fapt trebuie să fie gravă, adică, pe de o parte, să fi influențat asupra soluției cauzei, iar pe de altă parte, să fie vădită, neîndoielnică.

Eroarea gravă de fapt nu privește dreptul de apreciere a probelor, ci discordanța între cele reținute de instanță și conținutul real al probelor, prin ignorarea unor aspecte evidente ce au avut drept consecință pronunțarea altei soluții decât cea pe care materialul probator o susține.

Verificînd probatoriul administrat în cauză prin prisma criticii formulate, în sensul că inculpatul, Sîrbu D., nu este vinovat de săvîrșirea infracțiunii de omor, cu deosebită cruzime a lui Mîndru L. și că a fost comisă o gravă eroare de fapt, Colegiul o apreciază ca neîntemeiată.

Astfel, Colegiul consideră că, instanța de apel corect a concluzionat că, deși, inculpatul nu a recunoscut vina în comiterea faptei imputate, însă vinovăția lui și-a găsit deplină confirmare prin cumulul de probe administrat la caz. Instanța de apel a cercetat toate probele prezentate de părți, în conformitate cu prevederile art. 101 Cod de procedură penală, le-a dat o apreciere obiectivă din punct de vedere al pertinentei, concludenței, utilității și veridicității probelor adunate în cauză și care în ansamblul lor au confirmat vinovăția inculpatului, Sîrbu D. Temeiuri de a pune la îndoială legalitatea și veridicitatea acestor probe nu s-au stabilit.

În opinia instanței de recurs, declarațiile date de către martorii, Ostaf L., Cebaniuc A., Niculaevici L. și Mămăligă A., și-au găsit confirmarea în coroborare cu alte probe cercetate în cadrul ședinței primei instanțe și instanței de apel. După cum rezultă din

textul hotărîrilor judecătorești, instanțele au descris conținutul acestor probe în modul în care martorii sus menționați au relatat informațiile cunoscute de ei, referitor la faptul omorului lui Mîndru L., săvîrșit de către inculpați, inclusiv și Sîrbu D. și le-au fost date o apreciere obiectivă și corectă. Prin urmare, Colegiul statuează că, temeiul pentru recurs invocat și prevăzut de pct. 6) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală, nu este incident în prezenta speță.

Relevante în susținerea ipotezelor supra menționate sînt și prevederile art. 27, 414 alin. (1) și (2) Cod de procedură penală, care stipulează că, judecătorul apreciază probele în conformitate cu propria sa convingere, formată în urma cercetării tuturor probelor administrate. Instanța de apel, judecînd apelul, verifică legalitatea și temeinicia hotărîrii atacate în baza probelor examinate de prima instanță, conform materialelor din cauza penală și în baza oricăror probe noi prezentate instanței de apel, și poate da o nouă apreciere probelor din dosar. Astfel, activitatea instanțelor de fond și de apel privind doar aprecierea sau reaprecierea circumstanțelor cauzei în alt sens decît cel pe care îl propune apărarea este o competență și prerogativă legală a acestor instanțe și care nu este temei de drept, separat din numărul celor incluse în art. 427 Cod de procedură penală. Deci, invocarea acestei chestiuni în recursul ordinar, este lipsită de orice suport legal.

În continuare, instanța de recurs reține că, autorul recursului invocă în prezenta speță simultan temeiurile pentru recurs prevăzute la pct. 8) și 12) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală. Însă, din conținutul recursului declarat, Colegiul atestă că, recurentul critică stabilirea vinovăției inculpatului, Sîrbu S., în săvîrșirea infracțiunii imputate și solicită achitarea lui, deoarece în opinia sa, probele administrate la caz sînt dubioase și nu sunt suficiente pentru condamnarea inculpatului. Deci, în astfel de împrejurări, instanța de recurs consideră că, de fapt apărătorul, Ciocanu A., în recursul său semnalează temeiul pentru recurs prevăzut la pct. 8) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală, prin prisma neîntrunirii elementelor infracțiunii în acțiunile inculpatului, Sîrbu D. Respectiv, este alogică invocarea concomitentă și a temeiului pentru recurs stipulat la pct. 12) al aceleiași norme, precum că, *faptei săvîrșite i s-a dat o încadrare juridică greșită*, deoarece în asemenea abordare, se subînțelege că totuși inculpatul a săvîrșit o careva infracțiune, însă aceasta nu a fost încadrată juridic corect.

Pe această linie de considerente, Colegiul penal va examina recursul prin prisma incidenței temeiului pentru recurs prevăzut la pct. 8) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală.

De remarcat este, că acest temei pentru recurs este aplicabil atunci cînd nu a fost stabilită fapta care corespunde elementelor constitutive ale infracțiunii, nici mijloacele de probă prin intermediul cărora s-au constatat elementele infracțiunii, ori cînd nu au fost stabilite faptele care invocă circumstanțele atenuante și agravante ale infracțiunii.

Din textul recursului rezultă că, în viziunea recurentului probele administrate nu confirmă vina inculpatului, Sîrbu D., în săvîrșirea infracțiunii prevăzute de art. 145 alin. (2) lit. i), j) Cod penal, declarațiile martorilor urmează a fi apreciate critic, deoarece sunt bazate pe subiectivisme și relații ostile, raportul de expertiză medico-legală nu indică direct la aplicarea loviturilor de către Sîrbu D., precum și lipsește motivul

săvârșirii infracțiunii imputate și nu e specificat prin ce anume se manifestă agravanta acestei infracțiuni – deosebita cruzime.

Reieșind din materialele dosarului se constată, că inculpatul, Sîrbu D., a fost învinuit, recunoscut vinovat și condamnat de instanțele judecătorești ierarhic inferioare în baza art. 145 alin. (2) lit. i), j) Cod penal și anume - *omorul intenționat, săvârșit de două persoane, cu deosebită cruzime*.

În prezenta speță, instanța de recurs consideră că prima instanță și cea de apel corect au stabilit circumstanțele de fapt și de drept, analizînd obiectiv cumulul de probe prin prisma art. 101 Cod de procedură penală, astfel corect ajungînd la concluzia privind vinovăția inculpatului, Sîrbu D., în săvârșirea infracțiunii imputate.

Conform art. 113 alin. (1) Cod penal, se consideră calificare a infracțiunii determinarea și constatarea juridică a corespunderii exacte între semnele faptei prejudiciabile săvârșite și semnele componenței infracțiunii, prevăzute de norma penală.

Potrivit teoriei penale, latura obiectivă a infracțiunii contra vieții se manifestă prin acțiune sau inacțiune. În această ipoteză, la calificarea faptei este obligatorie stabilirea legăturii de cauzalitate dintre fapta prejudiciabilă și urmările prejudiciabile. Infracțiunea de omor intenționat săvârșit cu deosebită cruzime, este caracterizată prin metoda săvârșirii omorului: cu deosebită cruzime exercitată asupra victimei, cînd suferințele acesteia sînt inutil prelungite în timp.

În alt plan, despre săvârșirea cu deosebită cruzime a infracțiunii de omor intenționat poate mărturisi nu doar metoda comiterii infracțiunii. În acest sens, unul dintre cele mai răspîndite cazuri de omor săvârșit cu deosebită cruzime, reieșind din ambianța executării lui, este omorul săvârșit în prezența persoanelor apropiate victimei.

Deci raportînd, considerațiunile teoretice, la circumstanțele cauzei și cumulul de probe, Colegiul constată că, inculpații inclusiv și Sîrbu D., i-au aplicat lovituri cu pumnii și picioarele la cap și corp, mai exact cutia toracică, părții vătămate, Mîndru L., toți fiind în stare de ebrietate și precum indică martorii oculari, Ostaf L. și Mămăligă A., inculpații au bătut victima care se afla doborîită la pămînt în jur de 20 minute pînă acesta nu mai dădea semne de conștiință. Din raportul de expertiză medico-legală nr. 217 din 23.11.2013, victimei i-a fost cauzat șoc traumatic și hemoragic, ceea ce indică subsidiar la intenția inculpaților de a cauza victimei suferințe. Totodată, din declarațiile medicului-legist, Vreimea S., rezultă că decesul victimei a survenit imediat și intervenția medicală nu putea să-l ajute, iar faptul că victima răsufla, medical se califică ca stare de agonie (f.d. 90 v. 2). Așadar, rezultă că victima a fost maltrată o perioadă oarecare de timp, fiindu-i prelungită agonia. De asemenea s-a constatat că, victima era maltrată în prezența persoanei apropiate, adică concubinei sale, care la acel moment încerca să-l apere de lovituri și ruga inculpații să înceteze aplicarea loviturilor.

În ce privește latura subiectivă a omorului, aceasta se caracterizează prin intenție directă sau indirectă față de moartea victimei, precum și prin conștientizarea faptului că victimei sau persoanelor apropiate acesteia i se cauzează suferințe deosebit de chinuitoare. Latura subiectivă a infracțiunii de omor intenționat mai este caracterizat de motiv și scop. De menționat este că, motivația săvârșirii omorului cu deosebită

cruzime este neuniformă. Sub acest aspect unul din tipurile de cruzime deosebită descrise în teoria juridică și care, în opinia Colegiului, este valabilă în prezenta speță și anume *cruzimea impulsivă* (adică, cea care presupune o reacție nemijlocită în raport cu situația legată de irascibilitatea emoțională). Cruzimea de acest tip apare situativ și, într-o măsură considerabilă, este condiționată de perceperea subiectivă de către făptuitor a faptelor și evenimentelor. În astfel de cazuri, făptuitorul denotă un risc sporit de comportare agresivă chiar și în legătură cu pretexte nesemnificative, comportare care, în condițiile unei contrareacții din partea victimei, se transformă în cruzime impulsivă.

Așadar, instanța de recurs admite, reieșind din circumstanțele cauzei că inculpații inițial nu au avut nici unul din ei motiv sau scop de a săvârși omorul intenționat al victimei, însă acesta a evoluat considerabil în timp, datorită faptului că victima fiind fizic mai dezvoltat, în raport cu inculpații, în timpul așa spusei bătăi banale opunea rezistență dură inițial, la început în privința inculpatului, Ionescu I., care a chemat în ajutor pentru că nu se isprăvea în încăierarea inițiată, ulterior și în privința inculpatului, Sîrbu D. Astfel, Colegiul conchide că, datorită faptului estompării suferințelor victimei din cauza stării de ebrietate, inculpații au aplicat lovituri continui victimei, măbind intensitatea lor, fiind ghidați de a-și demonstra fermitatea în raport cu victima ce opunea rezistență. În consecință, argumentele recurentului, precum că inculpatul, Sîrbu D., nu a avut nici un motiv de a omorî partea vătămată, Colegiul penal, le consideră neîntemeiate, fapt valabil și în cazul inculpatului, Ionescu I.

De asemenea, în opinia instanței de recurs, nu au nici o relevanță argumentele recurentului privind faptul transportării victimei după bătaie, în căsuța unde locuia cu concubina sa, deoarece deosebita cruzime a fost deja exercitată, victima aflându-se în stare de agonie, practic deja era mort și precum a declarat medicul-legist, Vremea S., ajutorul medical era inutil în situația dată.

Cît privește argumentele recurentului precum că, nu a fost stabilit cine a aplicat loviturile decisive, ce au cauzat moartea lui Mîndru L. și nu a fost stabilit momentul survenirii morții, instanța de recurs, de asemenea le apreciază ca neîntemeiate. Colegiul remarcă că, în cazul cînd două sau mai multe persoane acționînd cu intenția de a lipsi de viață victima, aplică numeroase lovituri victimei, chiar dacă numai una din aceste lovituri s-a dovedit a fi mortală, toți făptuitorii trebuie considerați coautori la infracțiunea de omor. Fiecare din cei care au aplicat loviturile, au voit să participe la săvîrșirea faptei de omor în mod direct, material, deci să execute latura obiectivă a acestei infracțiuni și prin urmare trebuie să răspundă în calitate de coautori, ipoteze ce se regăsesc și în considerentele doctrinale.

Referitor la momentul survenirii morții victimei, faptul dat a fost constatat prin raportul de expertiză medico-legală nr. 217 din 23.11.2013, fiind menționat în concluzii că, decesul lui Mîndru L. a survenit la data de 21.11.2013. Totodată, medicul-legist, Vremea S. fiind audiat în cadrul ședinței primei instanțe a concretizat că, decesul părții vătămate a survenit îndată după primirea vătămarilor corporale, în urma cărora a survenit șocul traumatic și a considerat că traumatismele primite au fost incompatibile cu viața.

Rezumînd în ansamblu probele administrate, Colegiul penal statuează că, nu se constată prezența a careva dubii privind vinovăția inculpatului, Sîrbu D., în săvîrșirea infracțiunii imputate, iar acțiunile acestuia sînt incidente elementelor infracțiunii prevăzute de art. 145 alin. (2) lit. i), j) Cod penal, în cele din urmă temeiul de recurs invocat și stipulat la pct. 8) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală, nu și-a găsit confirmarea.

În virtutea considerentelor expuse supra, constatînd că în cauză există o concordanță deplină între probele administrate și situația de fapt stabilită de prima instanță și instanța de apel în privința inculpaților, Ionescu I. și Sîrbu D., nefiind identificată de instanța de recurs vreunei erori judiciare, care ar putea servi drept temei de casare a hotărîrilor judecătorești atacate, Colegiul penal consideră ca fiind vădit neîntemeiate criticile formulate de către recurenți în recursurile ordinare deferite spre examinare.

Astfel, odată ce recursurile de pe rol sînt vădit neîntemeiate, acestea urmează a fi declarate inadmisibile.

9. În conformitate cu art. 432 alin. (1)-(2) pct. 4) Cod de procedură penală, Colegiul penal,

DECIDE:

Inadmisibilitatea recursurilor ordinare declarate de avocatul, Ciuru Igor, în numele inculpatului Ionescu Ion și avocatul, Ciocanu Aliona, în numele inculpatului, Sîrbu Dionisie, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Bălți din 03 decembrie 2014 și a sentinței Judecătoriei Edineț din 28 mai 2014, în cauza penală privindu-i pe **Ionescu Ion Alexandr** și **Sîrbu Dionisie Veaceslav**, ca fiind vădit neîntemeiate.

Decizia este irevocabilă.

Decizia motivată pronunțată la data de 22 aprilie 2015.

Președinte

Gordilă Nicolae

Judecători

Covalenco Elena

Diaconu Iurie